

# РЕШЕНИЕ

№ 6946

гр. София, 24.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,**  
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Татяна Жилова**

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11054** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145-178 във връзка с чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) и с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез юрк.А. П., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №331/07.10.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите, в частта му, с която е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за водовземане за период 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., в размер: главница – 15 514,37 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава от 01.04.2018г. до 07.10.2019г. общо в размер на 2391,99 лв.

По жалбата е постановено Решение №1731 от 11.03.2020г. на Административен съд София-град по адм.д.№13663/2019г.,с което жалбата е отхвърлена. Решението е отменено от Върховния административен съд с Решение №13571 от 03.11.2020г. по адм.д.№7314/52020г. в частта му относно установеното задължение за период 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г и делото е върнато за ново разглеждане с дадени задължителни указания за проверка на начина на изчисляване на таксата за водовземане според данните от декларацията на дружеството и по-конкретно приложим ли е коригиращ коефициент 0,7 по чл.12, ал.3, т.1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване . Жалбоподателят [фирма] обжалва АУПДВ като издаден при съществуващо

нарушение на процесуалните правила и при съществено нарушение на материалноправните разпоредби. Твърди, че актът не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не е мотивиран – не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Счита, че проверките не са били обективно извършени, тъй като не са били засечени водомерните устройства за реално изразходваното количество водни маси и следователно нямало как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрисконсулт А. П.. Претендира отмяна на административния акт и заплащане на съдебните разноски.

Ответникът – Директорът на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н. Г., оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора. Претендира юрисконсултско възграждане.

Съдът приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

С Разрешително № 0693/10.12.2001г., продължено с Решение №1280/07.07.2011г. на Директора на Б. дирекция „Източно беломорски район“ БД И./ с нов № 31120034 с титуляр [фирма], е предоставено право на водовземане от повърхностен обект „С.“, находящ се в землището на [населено място], [община], област П., с цел – ползване на водата – напояване с разпределение на разрешеното водно количество – до 6.622м<sup>3</sup>/сек, със срок на действие – до 10.12.2016г.

С Декларация по чл. 194б от ЗВ изпълнителният директор на [фирма], е посочил иззето количество повърхностни води за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г в обем 8 144 174 куб.м. Декларирано е, че водовземането е за напояване и се доставя на различни крайни потребители (абонати). Деклариран е също, че отнетият обем вода е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление.

На 12.03.2018 г. е била извършена проверка от служител на БДИБР по подадената декларация, обективирана в Констативен протокол № ПВ1-019/12.03.2018 г. и Констативен протокол №АФПД-7 от 07.03-2018г., при която е установено несъответствие на реално използваното количество вода с декларираното. Установено е, че жалбоподателят е отнел вода в обем 12 928 640 куб.м., за което количество е определена дължим от 15 514,37 лева при цена 0,0012 лв./куб.м., съгласно Тарифата от 2017 г. Несъответствието е установено по монтираното измервателно устройство за отчет след водохващането.

Констативният протокол е връчен на жалбоподателя. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Няма данни по делото, няма и такива твърдения, дължимата сума да е заплатена от жалбоподателя.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ № 347/25.10.2019 г.

В настоящото съдебно производство бе прието заключение по съдебно-счетоводна

експертиза, което не е оспорено от страните и се цени от съда като добросъвестно и компетентно. Вещото лице е извършило проверка по критериите за определяне на нормите на водопотребление по чл.3, ал.1 и ал.2 от Наредбата за нормите за водопотребление – хидромелиоративен район в съответната агроклиматична група, видове култури, напоявана площ, вид напояване, данни за количеството валежи през отчетния период. Експертизата установява, че районът на П. и Ч. попада във II агроклиматична зона по Приложение №1 към Наредбата за нормите за водопотребление. Установени са напояваните площи и засадените култури – ориз, царевица, едрolistен тютюн, зеленчукови култури, както и вида напояване – гравитачно и капково. Вещото лице и изчислило нормите за водопотребление за съответните култури и площи при средно суха година (8 501 114 куб.м.) и при много суха година (8 148 010 куб.м.), при което е установило, че отчетният обем вода, посочен в декларацията на жалбоподателя, е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление независимо от вида на годината. Отнетият обем вода, установен при проверката и вписан в констативния протокол, обаче е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление независимо от вида на годината.

#### Правни изводи:

Липсата на отменителните основания по чл.146, т.1, т.2 и т.3 от АПК е обсъдени в решението на Върховния административен съд, поради което не се налага повторното им обсъждане тук. За пълнота и системност на изложението следва да се отбележи, че административният акт е издаден от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 195б от ЗВ във връзка с чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон, спазени са изискванията за форма и съдържание на акта, както и не се установява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Спорният въпрос, останал неизяснен при предходното разглеждане на делото в първата съдебна инстанция, е правилно ли е изчислена таксата.

Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 от ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отчетния обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление.

Съгласно чл.11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата  $T = E \times W$ , където:  $T$  е размерът на дължимата годишна такса в лева;  $E$  - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отчетната вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м;  $W$  - размерът на отчетния годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземеването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата, както следва: ако отчетното количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за

съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отнетият обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент 1,3.

В подадената декларация жалбоподателят е декларира, че използваното количество вода е в по-малък обем от обема по нормите за водопотребление, но административният орган е установил друго количество използвана вода, което съобразно заключението на вещото лице е в по-голям обем от нормативно определения независимо от вида на годината. Налице са били фактическите основания за прилагане на утежняващия коефициент 1,3, а не за по-благоприятния коефициент 0,7.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0012 лв за кубичен метър вода – чл.12, ал.2, т.3 от Тарифата.

Размерът на таксите е определен на базата на установения при проверката обем без да е приложен коригиращия утежняващ коефициент по чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата. При прилагане на този коефициент за напояване, дължимата сума трябва да бъде изчислена както следва:

$$12\ 928\ 640\ \text{куб.м.} \cdot 0,0012\ \text{лв.} \cdot 1,3 = 20\ 168,68\ \text{лв.}$$

Предвид горното, оспореният акт е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Освен това той е постановен и в противоречие с целта на закона.

Целта на ЗВ, посочена в чл.1 и в чл.2, е да гарантира управлението на водите в интерес на обществото, включително чрез насърчаване на устойчивото използване на водите чрез дългосрочно опазване на наличните водни ресурси. За постигането на тази законова цел законодателят е въвел коригиращи коефициенти, приложими към определения единичен размер на таксата, за да насърчи потребителите да ограничават водоземането до нормативно определените обеми. В случая се установява по-голямо отнето количество вода, което не е взето предвид от административния орган при определяне на таксата, като по този начин целта на закона не се постига.

Въпреки че са налице основанията по чл.146, т.4 и т.5 от АПК за отмяна на административния акт, той следва да бъде оставен в сила поради забраната в съдебното производство да се влошава положението на оспорвания.

По тези съображения жалбата се отхвърля като неоснователна.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за разноски е основателна - чл.143, ал.3 от АПК. Жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

**Р Е Ш И:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №331/07.10.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Б. дирекция „И. район“ разноси в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: